

ΚΥΨΕΛΗ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΝΝΤΟΣ

ΘΩΝΟΣ ΡΕΝΤΖΟΥ.

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΙΣ Σ. ΚΑΤΟΚΕΦΑΛΟΥ

1886

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΡΓΑΤΑΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ.

ANNINOS EPAM. Γ.
Ἡθέλα νὰ σὲ φιλήσω (κατὰ τὸν S. V. Bozzo).—
191

ANONTMOS
Ρακομεθυσί (alcoholisme) 295
ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ Γ. Α.

Τυμὴ καὶ εὐτυχία 1.—Ἡ ἐκ ῥόδων δέσμη 15,
17, 25.—Τὸ πλοῖαριον 61.—Ὁ Νεκροθάπτης 187,
193, 206, 221.—Φωτεινὴ 263, 277.

ΒΑΛΧΟΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΑΡ.
Τὸ πάθημα τοῦ Θαμύριδος 303.

ΓΥΑΙΠΠΟΣ
Ὁ ὀργανοπαίκτης 190.—Ἡ Θάλασσα 229.
ΓΝΩΜΙΚΑ 16, 200, 261, 268, 273, 302 320.
ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ ΣΠΥΡ.

Διονύσιος Γρυπάρης. Βιογραφία 33, 41, 50,
59.—Ὁ ἔθνικὸς τῶν Ἑλλήνων ὕμνος 139.—Ἰωάν-
νης Πέτας. Βιογραφία 165, 169.—Διονύσιος
Πομόνης. Βιογραφία 177.—Χειρόγραφον Ἰε-
ρωνύμου Πρωτοπαπᾶ 192.—Χρονικὰ Γεωργιᾶ 198.
—Τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν τῆς οἰκίας Φωσκόλου ἐν Ζα-
κύνθῳ (μετὰ εἰκόνας) 209.—Οἱ Μινῶται 239.—Ἡ
ἐν Ζακύνθῳ Πανάλης κατὰ τὸ ἔτος 1728 σελ.
279, 288, 317.

ΔΙΕΓΘΥΝΣΙΣ
Ἐπὶ τοῦ ποιήματος A. S. M. il Re Umberto
τοῦ R. Marzochi σελ. 50.—Εἰς τὴν θανούσαν
Ἑλένην Π. Στουπάθη ἐπίγραμμα. 208.—Ἀφροδίτη
(μυθιστόρημα Ἐρνέστου Ἐκστάν) 215, 245,
265, 285, 305.

ΖΩΗΣ ΛΕΩΝ.
Ἐν σφάλμα γονέων ἢ ἔρωσ τιμωρὸς (διήγημα)
204, 256, 261, 298.

ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΟΝ.
Αἱ μεταμύσεις διήγημα 6, 13. Ἱστορία ἐνὸς Ἀν-
δρός 141. Ἑλληνὶς μάτηρ 252. Ὁ ἰατρός σκα-
λάθουρα 285.

ΘΕΩΔΩΡΑΚΑΚΗΣ ΣΤΥΛ.
Φραγκίσκος Μοροζίνης (ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) 41.

ΚΑΒ. Σ.
Μυθάρια ἔμμετρα 204
ΚΑΚΚΑΒΟΣ ΛΕΩΝ.
Ἀπάντησις εἰς ἀτὰ γενόμενα μιλοῦνε καὶ λένε
τοῦ Α. Δασκαράτου 44.

ΚΑΠΡΑΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.
Ἡ παράδοσις καὶ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας 28.—Τὸ
δένδρον τοῦ ἀρχιλιηστοῦ 185.

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Δ. Ι.
Αἱ φίλαι. 37, 45, 53.—Τὰ φιλήματα 154.

ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ ΑΡΙΣΤ.
Εἰς τὴν ἀρκαίότητα—Γιατὶ ἤλθες ἴσθιν ἐρημιά
μου—Τὶ πταίω;—Εἰς τὴν αὐραν—Εἰς τὴν μουσαν
τοῦ Σολωμοῦ—Ἐκ τῶν τοῦ Κανίνη—Ἡ Ἀγνότης
—Ἡ εἰκὼν τῆς ἐρωμένης μου—Ἐραστής καὶ ἀν-
τίπαλος. Εἰς τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν μου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΟΣ ἑρδρος
Οἱ ἥρωες τοῦ Γκριτζόβαλι 201.
ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ ΑΝΑΡ.

Τὰ γενόμενα μιλοῦνε καὶ λένε (19).—Ἡθῆ, ἔ-
θιμα καὶ δοξασίαι τῶν ἡμερῶν μας (150).—

ΜΑΝΕΣΗΣ ΓΕΩΡ. Δ.
Ἐμμελίνα. (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ 131, 142, 146, 158,
168, 171, 183, 188, 196, 203, 231).—Συμπλή-
ρωμα τῶν περὶ οἰκίης Φωσκόλου (218).—Τὸ πρῶ-
τον καὶ τελευταῖον φῆγμα (259).—Αἱ παραμοναί
μας (309).

ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
Τὸ ὄνειρο τοῦ φονῆ (273).
ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ ΜΕΜΝΩΝ
Alla maestà di Umberto I Re d' Italia (49)
ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Il conte Carmagnola, τραγωδία Ἀλεξ. Μαν-
τζῶνη (238).

ΜΑΤΕΣΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ.
Εἰς λείωμα κόρης 8.—Φυλακόμενος, sonetto
(40).—Ἀναστασία (διήγημα. 63, 134, 144, 148,
156, 164).—Εἰς φιλάρεσκον (248).

MENTO FRANCESCO PROF DI.
Μιχαὴλ Ἄγγελος (57, 129, 146, 161, 178,
217, 249, 269, 295).—Italia e Grecia (136).
—Βιβλιοκρισίαι (139, 230).

ΠΕΔΕΚΑΣΗΣ ΣΠΥΡ.
Ὁ κατάσκοπος (διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ 32,
39, 150, 175, 179).

ΠΛΕΣΑΣ ΙΩΑΝ.
Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ 314).
ΠΡΟΝΤΖΑΣ ΑΝΑΣΤ.
Ἀγάπησέ με (24).—Δὲν μ' ἀγαπᾷ (236).—Δὲν
λησμονῶ (313).

ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΡ.
Μία καλοκαιρινὴ βραδεῖά (3).—Ἡ παραμονὴ τῶν
Φώτων (160).

ΡΑΦΤΑΝΗΣ ΔΙΟΝ.
Ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1886 (ἐκ
τοῦ Ἰταλικοῦ τοῦ R. Marzocchi 140)

ΣΟΥΣΑΝΑΣ Γ. Κ.
Εἰς τὸ λείωμα τῆς δεσποινίδος. (176).—Ἐπὶ
τῇ ἑορτῇ τῆς δεσποινίδος. (265).

ΣΠΗΛΙΟΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤ Θ.
Ἐκστασις (160).

ΣΦΗΚΑΣ Γ. Κ.
Οἱ νεκροὶ μας (164)
ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ ΦΡΑΓΚ.
Περὶ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1439 γενομένης ἐνώ-
σεως τῶν Ἑκκλησιῶν (164, 172),

ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ Ι. Γ.
Ἐμπρός! (9).—Ἦς τὸ εἰδωλό μου (ἐκ τῶν τοῦ
Canini) 52—Ἦς τὸν ἄγγελό μου (56).—
Τὸ πρῶτο μας φιλί (84)—Οἱ δύο παπάδες (197).

ΥΑΚΙΝΘΟΣ
Ἐπιγράμματα ἔμμετρα (16, 224).
ΥΙΟΡΚ ΔΗΜ.
Ἡμέρα χειμῶνος (34, 47).
ΧΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓ.

Πολιορκία Κερκύρας 21, 29.—Χειρόγραφον μνη-
μονεῖον ὀπισθεῖον κρυφθέντα ἐν Μονεμβασίᾳ ἀπὸ τοῦ
πολέμου τοῦ 1716 (162, 173, 182).—Ἱστορικὴ
ἐποψὶς τῶν σεισμῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἰδίως ἐν Ζακύν-
θῳ (256, 274).

ΕΙΚΟΝΕΣ
Οἰκία Φωσκόλου ἐν Ζακύνθῳ 209.

ΚΥΨΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι. Δρ. ν. 6.

Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΘΩΝ ΠΕΝΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΑΡΙΘΜΟΣ 28

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 40 Ἰανουαρίου 1886

ΤΙΜΗ καὶ ΕΥΤΥΧΙΑ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἀγγλοῦ E. C. Grenville Murray.]

ΠΝΤΙΜΟΣ πατὴρ τριῶν υἱῶν προσκάλεσεν αὐτούς ἡμέραν τιὰ νὰ ἐκλέξωσι στάδια. Οἱ δύο πρεβύτεροι ἐποίησαν ἀνάλογον ἐκλογὴν ἀλλ' ὁ τελευταίος, νέος ἐσκαμμένος, παρὰ τοῦ ὁποίου περιέμενον πολλὰ, ὤρθωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκρίθη:

—Θέλω νὰ γείνω κλέπτης.

Ὁ πατὴρ ἐμειδίασεν ἢ παράδοξος αὐτῇ κλίσει τὸν ἐξέπληττεν ἐγνώριζεν ὅμως ὅτι οἱ φρόνιμοι γονεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐναντιῶνται εἰς τὴν κλίσει τῶν τέκνων των, καὶ λαμβάνων φιλοστόργως τὰς χεῖρας τοῦ παιδός.

—Ῥοβέρτε, εἶπε σκεπτικῶς, θὰ σὲ στείλω εἰς Μάνχεστερ, εἰς τὸν γηραιὸν φίλον μου Φαρισσαίη εἶναι πλουσιώτατος καὶ ἐντιμώτατος κουάκερος, ἐκεῖ δὲ θὰ ἦσαι εἰς καλὸν σχολεῖον.

Ὁ Ῥοβέρτος πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἐντιμότητος τοῦ κ. Φαρισσαίη ἀκούων ὅμως ὅτι ὁ πατρικὸς φίλος κατεῖχεν ὥραιαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, μέγαν κήπον, ὄρνιθοτροφεῖον, συλλογὴν εἰκόνων καὶ διαφόρων περιέργων πραγμάτων, ἔτριψε τὰς χεῖρας ἐξ εὐ-

χαριστήσεως καὶ ἀνεχώρησε, τὴν κεφαλὴν πλήρην παντοιοτρόπων ὄνειροπολημάτων ἔχων. Ἐσπέρας ἦτο ὅτε ἀφίκετο εἰς Μάνχεστερ, καθ' ἣν ὥραν ὁ κ. Φαρισσαίη προσήχθετο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του καὶ μετὰ τοσαύτης ζέσεως ὥστε σταγόνες ἰδρώτος ἔρρεον ἐκ τοῦ μετώπου του. Ἡ κυρία Φαρισσαίη μ' ἐνωμένος τὰς χεῖρας ἀπήντα ἀμήν εἰς ἐκάστην αὐτοῦ, ἡ δὲ Ὀλιβία Φαρισσαίη καθήμενη ἐφ' ὑψηλῆς ἑδρας, μὲ κρεμαμένους τοὺς πόδας, διεσκέδαζε μορφαζούσα ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπέ τις.

Ὁ Ῥοβέρτος ἦτο δωδεκαετής τότε, ἡ δὲ Ὀλιβία ἐννεαετής ἢ κυρία Φαρισσαίη ἦτο τριακοναετής, ὁ δὲ κύριος Φαρισσαίη ἔβαφε τὰ μαλλιά του μὲ τοσαύτης τέχνης καὶ φροντίδος ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ μαντεύσῃ τις τὴν ἡλικίαν του. Ἡ οἰκογένεια αὐτῆ ἦτο γνησίαι κουακερικὴ, μέχρις ὑπερβολῆς προσποιουμένη τὴν αὐστηρότητα τῆς αἰρέσεως αὐτῶν. Στενάζοντες ὠμίλου περι τῶν ἀδυναμιῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ εὐσεβῶς κατέκρινον τὰ ἐλαττώματα τῶν γειτόνων των. Ἐὰν βιβλίον τι περιεῖχεν ἀμφίβολόν τι χωρίον, ἡ κυρία Φαρισσαίη τὸ ἀνεκάλυπτεν εὐθύς, δίχην ζῶον ἀνακαλύπτοντος ὕδνα, καὶ ἐξώριζε τὸ ἔργον ἐκ τῆς οἰκίας τῆς μὲ χειρονομίας ἀηδίας πράγματι παραδειγματικῆς. Ἐὰν ἐφημερίς τις ἀνέγραφε σκανδαλώδες τι

διάφορον, συμβάν είτε εις λέσχην είτε εις χορόν, ὁ κ. Φαρισσαίη ἐξανίστατο καὶ ἀπὴρ-θυσε διδακτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συντάκτην. Ἐσπέραν τινὰ, ἀμφότεροι ἐγκατέλειπον τὸ θέατρον ἕνεκα σκανδαλωδῶν κινήσεων χορευτρίας τινός. Δηγούντο δὲ εἰς τὴν πόλιν ὅτι ἀνεχώρησαν ποτε θουρωδῶς ἀπὸ τινος καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, διότι ἀγαλμά τι δὲν ἦτο ἀρκούντως κεκαλυμμένον.

Ὁ Ροβέρτος, ἐλθὼν εἰς Μάνχεστερ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ καλλιεργήσῃ ἀνέτως τὴν πλείσιν του διὰ τὸ καλὸν τοῦ πλησίον, πολὺ μετρίως ἠγχαριστήθη ἐκ τῆς οἰκιακῆς ταύτης αὐστηρότητος. Ἐφαντάζετο ὅτι παρὰ τοῖς κ. Φαρισσαίη θὰ πρῆτοιμαζέτο διὰ τὸν βίον ὃν ἐπεθύμει, ὁ δὲ πρῶτος λόγος, ὃν ὁ ἔμπορος τῷ εἶπεν ὑπῆρξεν ὅτι «μόνη ἡ τιμιότης παρὰ τὴν εὐτυχίαν.»

Φυσικῶς, ἦτο πολὺ νέος ἀκόμη διὰ νὰ βεβαιωθῆ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἀξιομάτος τοῦτου ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ ἐμποροῦ ἀλλὰ καθηγητῆς τις ἐπαφορτίσθη νὰ τὸν μύσῃ τὴν πρακτικὴν τοῦ καλοῦ, ὅταν δὲ ὁ κ. Φαρισσαίη τὸ ἐσπέρας τῷ ἐδίδασκε διδασκαλίαν, τὸ μάθημα συνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ εὐσεβῶν ῥητῶν. Ὁ Ροβέρτος εἶδεν ὅτι ἐνεπαίχθη καὶ παρεπονήθη πρὸς τὸν πατέρα του· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἠρνήθη νὰ τὸν παραλάβῃ πάλιν, ἤρξατο νὰ σκέπτηται πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸ στάδιον τῆς ἀρεσκείας του, ἀνευ δὲ συμβάντος ὅπου τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῆ ὅτι ἠδύνατο νὰ συνεννοήται μετὰ τὴν οἰκογένειαν Φαρισσαίη, τίς οὕτως οὐθὺν ἔφθανε; Τὸ πρᾶγμα συνέβη τοιοῦτοτρόπος.

Ὁ κ. Φαρισσαίη ἐξῆλθεν ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον, τὴν ἑσπέρην του ἐνδυμασίαν ἀνδεδυμένος, εἰπὼν ὅτι μετέβαινον εἰς συνέλευσιν καυακῶν διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ὕμνων τοῦ δόκτορος Οὐάττ παρὰ τοῖς ἀπίστοις, ὁ δὲ Ροβέρτος ἐπ' ἰσῆς ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ μεταβῆ νὰ ἴδῃ μαγικὸν τινα λύχνον πλαγίως ὀρώμενον. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ πολὺ ὀλίγον ἐξέτιμα τὸ θέαμα τοῦτο μετέβη εἰς τι ὠδικὸν καφενεῖον, παρὰ τὸ βασιλικὸν θέατρον, ὅτε παρετήρησεν οὐχὶ μακρὰν ἐκείθεν κεκαλυμμένον μετὰ τῶν ὠτων, τὸν ἐντιμὸν κ. Φαρισσαίη κετερχόμενον ἀμάξης εἰς τὴν θύραν μεγάρου, οὐτινος τὸ κομψὸν ἐξωτερικὸν ἐποίει ἐξαιρέσιν πλησίον τῶν ἀκόμψων πλαγίων οἰκίῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο παρατηρητῆς γραμματοκομιστῆς τις διερχόμενος τὸν ἐπληροφόρησεν, ἀντὶ σελίνου, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην κατόκει ἡ δεσποσύνη Μπέλλα Ζιγκ, ἠθοποιός, καὶ ἐκάθησεν εἰς τινὰ γωνίαν ἀναμένων τὸ πέρασ τῆς ἐπισκέψεως. Μετὰ δύο ὥρας, ὁ κουακῆρος ἐξῆλθε κρυφίως, γυναικεῖα δὲ σκιά ἐφάη εἰς τὸ παράθυρον ἀποχαιρετῶσα αὐτὸν διὰ χειρονομίας... καὶ ὁ διδάσκαλος ὡς καὶ ὁ μαθητῆς ἐπέστρεψαν εἰς τὸν οἶκόν των, ὁ μὲ ὑπερπαίνων τὴν ὠραιότητα τῶν ὕμνων, οὗς ἔψαλε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ὁ δὲ ἐγκωμιάζων τὸν μαγικὸν λύχνον καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν εἰκόνων του.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὁ Ροβέρτος ἐξῆλθε συγχαίς τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τῇ προσάσει ὅτι ἤθελε συναντήσῃ νέους τινὰς καυακῆρους πεφημιμένους διὰ τὰς ἀρετάς των, οἱ δὲ Φαρισσαίη ἠγχαριστήθησαν ἰδόντες αὐτὸν ἐπιζητούντα τὴν καλὴν ταύτην συντροφίαν. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ ἔμπορος ἐβράδυνεν εἰς τὴν δεσποσύνην Ζιγκ, παρετήρησε τὸν Ροβέρτον ἐξερχόμενον θεάτρον τινός, τὰ δ' ἐπακολουθήματα τῆς συναντήσεως ταύτης ὑπῆρξαν νέα δυσάρεστα διὰ τὸν μαθητῆν. Αὐστηρὰ τιμωρία τῷ ἐπεβλήθη, ὅταν δὲ ὁ ἀτυχῆς Ροβέρτος, ἐξάλλος ἐξ' ἀλγους καὶ ὀργῆς, ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ ὀλολύζων δίκην ἀπειλῆς τὸ ὄνομα τῆς δεσποσύνης Μπέλλας.

— Ἄ! ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλός του, δὲν εἶσαι μόνον ἀτακτος, ἀλλὰ καὶ συκοφάντης! Καὶ ἡ ῥάβδος ἐπέσεν αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ῥάχης του, μετὰ διπλάσιας ὀργῆς.

Ἡ τιμωρία ἐπέφερε καρπούς καὶ ἐπὶ πλείστοις μῆνας ὁ Ροβέρτος ἐφρόντισε ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησίν του. Ὅμως μετ' ὀλίγον καιρὸν εἰσελθὼν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Φαρισσαίη, ὅπου ἐνησχολοῦντο νὰ ζυγίζωσι δεμάτια βάμβακος πρῶτης ποιότητος, ἔλαβεν ἀπὸ χαμαὶ τυχαίως τεμάχιον βάμβακος πετὸν ἐκ τῆς πλαστικῆς καὶ τὸ ὁποῖον τῆρας εἰς τὰς χειράς του εἶδεν ὅτι περιεῖχεν ἀργιλώδη γῆν.

— Μετὰ τὸ βῆρος πωλεῖται αὐτὸ τὸ βαμβάκι; ἠρώτησεν ἄθῳς.

— Ναι, κύριε, εἶπεν ἀνήρ τις, γελῶν πονηρῶς μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ὠφέλησε τὸν Ροβέρτον. Τῷ εἶχον δώσῃ ὀρνίθιας, τῶν ὁποίων τὰ ὠὰ ἐπώλει εἰς τὸν μάγειρον τῶν Φαρισσαίη τῇ ἀδείᾳ ἐκείνων. Ἐκτοτε τὰ συμπαθητικὰ ταῦ-

Καὶ ἀμφότεροι μειδιῶσι σκεπτικοί.

Γ. Α. ΒΑΑΒΑΝΗΣ.

ΜΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

(Ἀντίγραμμα τοῦ Guyde Maupassant)

Μετάφρασις Περ. Γ. Ραυτοπούλου.

τα ζῶα ἔτεκον μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας· οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοσούτων ἐξέπλάγησαν ὡς ἐπιτηρήσαντες τὸν Ροβέρτον ἀνεκάλυψαν ὅτι ἠγόραζε παλαιὰ ὠὰ ἐκ τῆς ὀπωροπόλου τῆς ὄδου καὶ τὰ ἐξαναπώλει ὡς νοπὰ εἰς τὸν μάγειρον. Πάλιν λοιπὸν ὁ μαθητῆς παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροῦ, ὃν εὗρε καρδαίνοντα τὴν φοβερὰν μάλιστα.

— Καὶ τὸ βαμβάκι σας; ἀνέκραξεν οὗτος προσπαθὼν νὰ προσφυλαχθῆ διὰ τῶν βραχιόνων του. Θὰ γράψω εἰς τοὺς ἀνταποκριτάς σας ὅτι ἔχει πηλὸν μέσα.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν μόνον ἀπατεῶν ἀλλ' ἔχεις κονισμὸν καὶ ἀπειλεῖς! ἀνέκραξεν ἐξάλλος ὁ κ. Φαρισσαίη. Λάβε λοιπὸν.

Καὶ ἐπὶ πέντε λεπτά ὁ βραχίων καταπίπιπε μετὰ διπλοῦς ῥαβδισμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Ροβέρτου.

Τὸ μάθημα τοῦτο ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον, ὁ Ροβέρτος ἐνόησεν ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ τῆς τιμιότητος καὶ προσεπάθησε νὰ προσκτήσῃ τὰ προτερημὰτά της. Ἐπ' αὐτοφῶρα κατέλαβε τὴν κυρίαν Φαρισσαίη θέτουσαν κρυφίως γραμματίον τι εἰς τὴν περικεφαλαίαν ἀζωματικὸν τινος τῶν δραγόνων καὶ προσεποίηθη ὅτι οὐδὲν εἶδε. Παρητήρησεν ὅτι εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἐντίμου οἴκου Φαρισσαίη καὶ Σ.α.,—ἐνθα ἐγένετο ὑπάλλληλος βραδύτερον— δύο καὶ δύο ἑκατον τρία ἢ πέντε, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τοὺς πελάτας, καὶ προσεποίηθη ὅτι οὐδὲν γνωρίζει. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑψώθη εἰς τὴν εὐνοίαν τῶν κυρίων του, ἐπλούτισεν, ἐνυμφεύθη τὴν Ὀλίβιαν καὶ ἐνεκατέστη ἐν Λονδίῳ, ἐνθα ἀπολαύει τῆς κοινῆς ὑπολήψεως. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ πενθεροῦ του, ἀδει ὕμνους τὸ ἐσπέρας ὅταν εὐκαιρῆ, οὐδεὶς δὲ βάμβας ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀγοραῖς ζυγίζει τόσον ὅσον ὁ ἰδικός του.

— Ἐνθυμῆσαι, Ροβέρτε, λέγει ὁ κ. Φαρισσαίη ὅταν ἐρχεται νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του καὶ ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ μαθητῆς κάθηται ἀπέναντι πλησίον τῆς πυρᾶς, ἐνθυμῆσαι τί κακὸς ὅπου ἦσο ὅταν ἦλθες εἰς Μάνχεστερ; Πῶς θὰ ἦσο τώρα ἐὰν δὲν σὲ διώρῳνα;

— Ἀληθῶς, ἀπεκρίνατο ὁ Ροβέρτος. Βλέπω, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀτυχεῖς τοὺς ὁποίους στέλλω εἰς τὰς φυλακὰς ὅταν εἶμαι ἐνορκος εἰς τὸ κακοεργοδοκίειον, πῶς φέρουσι τὰ κακὰ ἐνστικτα.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο μεμνηστυμένη τὸν ἐξάδελφόν της Ἰάκωβον. Ἐγνωρίζοντο οἱ δύο ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας καὶ διὰ τοῦτο μεταξύ των ὁ ἕρως δὲν ἐλάμβανε τὴν συνήθη ἐν τῷ κόσμῳ μορφήν του. Ἀνετράφησαν ὁμοῦ χωρὶς νὰ νοίσουν ὅτι ἠγαπῶντο. Ἡ κόρη φιλάρεσκος ὀλίγον, ἔκαμιν ἀθῳὰς τινὰς ἐρωτοτροπίας πρὸς τὸν νέον, ὃν εὗρισκεν ἀξιογάπιτον καὶ ἀγαθόν· εἰς πᾶσαν δὲ μετ' αὐτοῦ συνάντησιν, τὸν ἐνηγκαλιζέτο ἐκ πάσης καρδίας, ἀλλ' ἀνευ τῆς βίγλητῆς ἡδονῆς, ἥτις διατρέχει τὴν ἀφῆκ ἀπὸ τῶν ἄκρων χειρῶν μέχρις ἄκρων ποδῶν.

Ἐκείνος ἀπλούστατα ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἐξάδελφός του εἶναι ἡ μικροῦ ἄστικη καὶ νοστιμὸ ὄλα, θεωρῶν αὐτὴν μετὰ τὴν ἐνστικτον πρηνότητα ἣν πᾶς ἀνὴρ δοκιμάζει ἀπέναντι κόρης ὠραίας. Αἱ σκέψεις του δὲν ἐπροχώρου μακρῶτερον.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ ἡ Ἰωάννα ἀκούει τὴν μητέρα της λέγουσαν τῇ θεῖᾳ της (τῇ θεῖᾳ της Ἄλβέρτα· ἐπειδὴ ἡ θεῖα της Λιζούλα ἔμεινε γεροντοκόρη): «Ὡς βεβαίως ἐπὶ αὐτὰ τὰ παιδιά γρήγορα θ' ἀγαπηθῶνε. Τὸ κατ' ἐμὲ ὁ Ἰάκωβος εἶναι γαμβρὸς ὅπως τὸν ὠνευρέθηκα.»

Καὶ ἀμέσως ἡ Ἰωάννα ἤρχισε νὰ λατρεύῃ τὸν ἐξάδελφόν της Ἰάκωβον. Ἡρῳδία ἄμα τὸν ἐδῆλεπεν ἡ χεὶρ της ἔτρεμε ἐν τῇ χεὶρὶ τοῦ νέου· οἱ ὀρθαλομοί της ἐχαμιλοῦντο, ὅταν συνήτα τὸ ἐλέμμα του καὶ ἐδημιούργει περιστάσεις ὅπως ἐναγκαλιζέται παρ' ἐκείνου. Ἐκείνος ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, ἐν τῇ παραφορᾷ του δὲ, ἀνακίς ἀποτελουμένη ἐκ ματαιότητος ἢ φιλαυτίας καὶ ἀληθοῦς ἀγάπης, ἡμέραν τινὰ ἐψῆθρυσεν εἰς τὸ οὗς τῆς ἐξάδελφός του: «Ὡς ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!»

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔξω ὡς περιστραῖ ἐν ἀτμοσφαιρᾷ κεκορησμένη ἐρωτικῶν παγινίων, ἄπια ἀφελέστερα καθίστα ἡ προτέρα των στενὴ σχέσηις. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Ἰάκωβος ἠπάξζετο τὴν μνηστὴν του ἐνώπιον τῶν τριῶν γυναικῶν, τῶν τριῶν ἀδελφῶν,

Ἦ δὲ γράκια μὲ φωνὴν συγκεκομμένην ἐκ τῶν γεννηγμῶν καὶ τὸ σῶμα ἐξηνητημένον ἐκ τῆς λυπῆς ἀπῆντησε: — Ἐγὼ... ἔχω... ὅταν σ' ἐρωτήσῃ: «Μήπως... κρῶνον... τὰ ποδαράκια σου... ἰνῆ, τί ἔχω... εἰς ἐμὲ ποτὲ, ποτὲ δὲν εἶπε κανεὶς τέτοια πράγματα εἰς ἐμένα!... Ποιῶ, ποτὲ!...»

ΑΙ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑΙ...

διήγημα.

Ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰσήρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον αἱ μωρὸσαι αὐραὶ τοῦ ἀνθῆνος, ὁ δὲ δροσερὸς τῆς ἑαρινῆς νυκτὸς ἀήρ, ἔσσειε τὰ λεπτοῦρανα τὰ τῆς κλίνης παραπετάσματα, ἄτινα ἐφαίνοντο ἄλευκά φαντάσματα. Τὸ δωμάτιον ἀμυδρῶς ἐφωτίζετο ὑπὸ λαμπτήρος, γυνὴ δὲ, νεκρὰ καὶ ὠραία ἔχουσα τὴν μαύρην αὐτῆς κόμην ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρμιμμένην, ὠλόλυξε γονυπετῆς πρὸ τῆς κλίνης ἐπ' ἧς ἔκειτο νέος τις ἄμορφος, μὲ ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς· καὶ μορφὴν ἠχοτάτην ἐκ τοῦ θανάτου.

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῆς κλίνης γωνίας νέος τις ἐκάθητο κρατῶν μετ' εὐλαθείας καὶ προσοχῆς τὴν χεῖρα τοῦ θνήσκοντος, ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενεῖς φυσιογνωμίας του ἐνετυπώνον τὰ ἴχνη τῆς ἀγρυνίας καὶ τῆς λύπης. Ὁ νέος οὗτος αἰφνης ἀνηγέρθη, ἔκλινεν ἐναγωνίως παρατηρῶν τὸν ἴδιον θνήσκοντα, καὶ μετὰ στιγμιαίαν ἐξέτασιν ἀνεφώνησε συγκινηθμένος: Τετέλεστα!

Μακρὰν, πολλὴ μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὁ οὐρανὸς ἐχρωματίζετο ὀλοὸν ὑπὸ ῥοδίνου φωτός, αἱ δὲ πρῶται τοῦ ἡλίου ἀκτίνες, διασκορπιζόν τὰ ὀμιχλώδη τῆς νυκτὸς νέφη.

Ἦτο ἡ πρωΐα...

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο νεκρὸς, πλησίον τοῦ μόνου καὶ εἰλικρινοῦ φίλου του Γεωργίου καὶ τῆς Ἰωάννας του — τῆς μόνης γυναικὸς ἦν ἠγάπησεν. Ἀπέθανεν ὁ δύστυχος εἰκοσιπενταετής καὶ ἐν δισπότηματι ὀλίγων ἡμερῶν, ἀλλ' ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας του, παραμυθούμενος ὑπὸ τῆς φιλίας χωρὶς νὰ δοκιμῆσῃ στερήσεις καὶ πικρίας.

Ὁ ἰατρός Γεώργιος ἐκ νεαρῆς ἡλικίας φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου διέγνωσεν ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν σοβαρότητα τῆς ἀσθενείας του, ὡς φίλος ἤλπιζε νὰ τὸν σώσῃ, ὡς ἰατρός ὅμως παλαιῶν κατὰ τῆς φρενῆς νόσου, ἐπρομάντευσε τὸν θάνατον.

Μόλις ὁ δύστυχος Ἀλέξανδρος ἐξέπνευσεν ὁ Γεώρ-

γιος ἐπλησίασε τὴν Ἰωάνναν καὶ τῇ ἔθλιψε σιωπηρῶς τὴν χεῖρα, αὐτὴ δὲ ἀρτίσκι σπαραχτικὰ κλάδον κραυγὴν, ἐξήρθη ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ συζύγου τῆς καὶ κατησπίασάτο αὐτοῦ φρενητιωδῶς.

Ἦ ἐνὸς ὁ Γεώργιος θλίβον τὴν χεῖρα αὐτῆς, εἰς τοιαύτην μάστιχα σιγῆμην; ἢ καρδία του καὶ ὁ θέος μόνος τὸ γινώσκει...

Ἀπὸ τῆς θλιβερῆς ταύτης ἡμέρας, ἡ οἰκία τῆς παρίστατο εἰς τὴν Ἰωάνναν ὡς ἀνοικτὸς τάφος πληρούμενος ὑπὸ σκιῶν καὶ φαντασμάτων.

Ἐκάστη γωνία αὐτῆς, τῇ ἀνεμίμησε ὥρακι παρελθούσης εὐτυχίας, ἕκαστον ἀντικείμενον τῇ ὑπενηθμίζε τὰς γλυκεῖας στιγμὰς τῶν πρώτων τοῦ ἐρωτῆς τῆς ἡμερῶν.

Ἦ δύστυχος ἤρθεκετο νὰ παραβέλλῃ τὰ μειδιώματα τοῦ παρελθόντος μὲ τὰ δάκρυα τοῦ ἐνεστώτος, ἄκουσα δὲ ἐπανηρῆκετο εἰς τὸ παρελθόν. Ἀνεγίνωσκε τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς τοῦ πρώτου καὶ μόνου μετ' αὐτοῦ ἐρωτῆς τῆς, ἐπανεφύρισε τὰ πρώτα ἄνθη, ἄτινα ἐν στιγμιαῖς ἐρωτικῆς εὐδαιμονίας ὁ δύστυχός ἐραστής καὶ συζυγὸς τῆς τῇ εἶχε δώσει, πλὴν ἦσαν καὶ αὐτὰ μεμυραμμένα ὡς ἡ καρδία τῆς.

Ἦσθάνετο νεκρωθεῖσαν τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἠπόρει πῶς ἐπέζησε μετὰ τὴν ἀπώλειαν ἐκ εἰν ὁ υμεθ' οὐ ὄφειλε νὰ συναποθάνῃ.

Ἦ Ἰωάννα δὲν εἶχεν ἐν ἐαυτῇ τὴν ὑψηλὴν παραγοριὰν τῶν δακρύων, οὐδὲ ἤθελε νὰ κλάυσῃ — ἦτο υπερήφανος εἰς τὸν πόνον τῆς.

Περιήρχετο μόνη τὰ ἐρημωθέντα δωμάτια τῆς οἰκίας τῆς τοὺς πιστοὺς αὐτῆς μάρτυρας τῆς εὐτυχίας τῆς καὶ ἠσθάνετο τὸ κενὸν ὑπερ τῆ ἀρῆκεν ὁ θάνατος; εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἀπώλεσε τὴν μαγειρίαν αὐτῆς — οὐρανὸς δὲν περιεβέλλετο πλέον μὲ τὸ κυκνῶν του χροῖμα, ἐπαυσεν ἡ δύσις νὰ ῥοδίζεται καὶ αἱ φωτιναὶ πρωῖαι δὲν διεγράφοντο πλέον μακρῶν, πολλὴ μακρῶν ἐν τῷ ὀρίζοντι. Τὰ ἄνθη τοῦ κήπου τῆς μετεβλήθησαν καὶ αὐτὰ δι' αὐτὴν, τὰ ἐβλίπε φυλλοροοῦντα ὡς αἱ ἐλπίδες τῆς καὶ ἄνευ ἀρώματος...

Ὁ μέγας πέπλος τοῦ πένθους ἐκάλυψε πάντα τὰ πρὸ αὐτῆς ἀντικείμενα!...

Ὁ ἰατρός Γεώργιος ὁ μόνος οἰκιστὸς φίλος δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν παραγορήσῃ... συνεμερίζετο μόνον τὴν λύπην τῆς ἐπισκεπτόμενος συχνότατα αὐτὴν καὶ διαμῆνων ὥρακι ὀλοκλήρους ἄφρονος σημεῖον πλησίον τῆς.

Ἀμρότεροι δὲ καθήμενοι παρὰ τὴν τράπεζαν, ἔθιχα καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἄλλοτε ἐκάθητο ἠσθάνοντο τὸ κα-

νόν, ὅπερ ἀνεπλήρου τὴν θέσιν του, καὶ ὅμως ἡ μορφή, τὸ ἀναστῆμα τοῦ νεκροῦ σιωπηρῶς παρίστατο καὶ παρεκλήθητο ἐκεῖ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν ἐβλεπον μειδιῶντα ὡς ἄλλοτε καὶ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ μὲν ὡς φίλου καὶ ἀδελφοῦ, τῆς δὲ ὡς πιστῆς καὶ ἀφρωσιμένης συζύγου.

Αἱ ἡμέραι ἐν τούτοις παρήρχοντο, ὀλίγων κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ μορφή τοῦ νεορῶς παριστανόμενου Ἀλεξάνδρου ἀπεμακρύνετο, ἢ μάλλον διεγράφετο τοῦ δωματίου ἐκεῖνου, ἀποκτώσα τὴν ἀμυδρὸν φαινομανικύτητα καὶ τὴν σκιώδη ὑπαρξίν φαντάσματος.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἰωάννα ἐθεώρησαν περιπατήσασα ἀλλήλους; μεταξὺ δὲ αὐτῶν δὲν παρετήρησαν οὐδὲ τὴν μορφήν, οὐδὲ τὴν σκιὰν τοῦ θύμιζε τὰς γλυκεῖας στιγμὰς τῶν πρώτων τοῦ ἐρωτῆς τῆς ἡμερῶν, νέου θερμοῦ ἐκείνου ὄντος, ὠραίας δὲ καὶ πλήρους ζωῆς καὶ νεότητος ἐκείνης!

Ἦ Ἰωάννα ἐσκέφθη τὴν θέσιν τῆς καὶ ἠρωρίασε. τὸ δὲ ἐρήθημα ὅπερ μετὰ τὸσαύτης χάριτος ἐχρωμάτισε τὰς παρειάς τῆς συνέτεινε ὥστε καὶ ὁ Γεώργιος νὰ συναισθανθῇ ὅτι ἐξετίθετο πολλὴ καὶ ἐμετρίασε τὰς πρὸς αὐτὴν ἐπισκέψεις του.

Ἐπὶ τινὰς ἐσπέρας ὁ Γεώργιος δὲν ἐπισκέφθη τὴν Ἰωάνναν, ἢ δὲ νεκρὰ γυνὴ ἠσθάνθη λίαν τὴν ἀπουσίαν του, διήλθε μάλιστα ἀγωνιώδεις τὰς ὥρας κατ' ἄς τὸν περιέμενε, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἐνοήσῃ διατ' ἠσθάνετο τὴν ἑλληψιν τοῦ φίλου μάλλον ἢ τοῦ συζύγου...

Περὶ τὴν δευτὴν ἐκάστης ἡμέρας ἡ Ἰωάννα ἐπορεύετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ προσήχετο ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ δυστυχιοῦ συζύγου τῆς, ἐπιστρέφουσα δὲ διήρχετο ἐξ ὁδοῦ εἰς ἦν ἐκ συνηθείας συνήντα τὸν Γεώργιον.

Ἐσπέραν τινὰ ὅμως δὲν συνήντησεν αὐτὸν, καὶ ἡ ἐσπέρα ἐκείνη τῇ ἐφάνη αἰωνία...

Ἐπανηρῶσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀπέλειπε ἐξήτει παρὰ τοῦ θεοῦ τὸ μυστήριον τῆς ἀπαληψίας τῆς, τὴν ἐπαύριον δὲ ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ Γεώργιος ἠσθάνει καὶ ἡ θέσις του ἦτο ἀρροσπαλής, ἢ καρδία τῆς τῇ ἐξήγησε τὸ μυστήριον...

Ἦγάπα!

Ἐφωμίασεν!... ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἀναφυῇ ἐν αὐτῇ νέον ἔρωτος αἶσθημα; δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστώσῃ.

Καὶ ὅμως ἠγάπα.

Ἦιέλησε νὰ ἐκδιώξῃ τῆς διανοίας τῆς τὰς σκέψεις ταύτας, καὶ πρὸς τοῦτο, ἀνεμίσθη τὰς ἠδύτητας τοῦ πρώτου ἐρωτῆς τῆς, κατεμέτρησε διὰ τῆς διανοίας τὸ αἶσθημα δι' οὗ τὴν περιέβλεπεν ὁ δυστυχὴς Ἀλέξανδρος, ἐπανήλαθε κλάουσα τοὺς ὄρκους

οὗς τῇ εἶχεν ὀμοιωθῆ κατὰ τὴν ποθητὴν ἕκαστιν τοῦ πάθους των, ἐπεκλήθη εἰς ἐνίγχεσιν τῆς τὴν σκιὰν τοῦ συζύγου τῆς, τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν ἱερὰν, πλὴν ἀλλ' ὅμως ἐν μέσῳ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος ἀντὶ τῆς σιμῆς τοῦ πένθους συζύγου ἕτερα ἐπρόβαινε μορφή, ἢ τοῦ Γεωργίου, ζῶντος καὶ πάλλοντος ὑπὸ θερμοῦ καὶ νεανικοῦ ἔρωτος.

Εὐτυχῶς ὁ Γεώργιος ἰάθη ἐντελῶς. Ὅτε δὲ ἐπορεύθη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἰωάννας, ἀντήλαξε μετ' αὐτῆς ἐν βλέμμα ὅπερ μετὰ βίας καὶ μόλις ἢ ποιήσῃ; ὅα ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ.

Ἀμρότεροι ἠρωρίασαν... ἢ δὲ Ἰωάννα καὶ πάλιν ἐνεθυμήθη τότε. τὴν θλίψιν τῆς χεῖρός τῆς κατὰ τὴν μοιραίαν ἐκείνην νύκτα τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς κατ' ἦν ἀπέσυρε τὴν χεῖρά τῆς ἐκ τῆς τοῦ Γεωργίου.

Παρηλλοῦ μῆνες τινές, τὸ αἶσθημα ὅμως τοῦ ἔρωτος κεκρυμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ ἀμρότερον ἠύξανεν, ὡς αὐξάνει ὁ εἰς τὰ στήθη τῆς γῆς κεκρυμμένος σπόρος.

Εἶναι ἀληθές ὅτι πλῆσαν προσπάθειαι κατέβλεπον ἀμρότεροι ὅπως νικήσωσιν αὐτὸ ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσαν ὁ πόλεμος μάλιστα αὐτῶν κατὰ τοῦ αἰσθηματῶς των συτέτεινε εἰς τὴν ἐνίσχυσιν αὐτοῦ.

Ἐσπέραν τινὰ, ἐνθ' ἀμρότεροι ἐκάθηοντο ὁ εἰς παρὰ τὴν ἄλλον, πλησίον τῆς τραπέζης ἐκείνης ἔθιχα ὑπῆρχεν εἰσέτι τὸ κενὸν τοῦ νεκροῦ συζύγου, οἱ δύο ἡμῶν ἀνεκμιστήρευται ἕως τότε ἐρασταὶ ἐβύβρησαν λέξεις τινὰς τρέμοντες καὶ ἀντήλαξαν ἐν φθίμα...

Ἔτος δὲν εἶχεν ἐτι συμπληρωθῆ ἀπὸ τῆς χηρείας τῆς Ἰωάννας καὶ αὐτὴ ἐνεμυρεύετο τὸν Γεώργιον.

Ἀπρησολογημένη εἰς τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀναχώρησιν τῆς — εἰς ἦν ἐμελλε νὰ διέλθῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος — ἐλησμώνησε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς νὰ ἐπισκερθῇ τὸν τάφον τοῦ πρώτου συζύγου τῆς. Ἦ ἀμαξὴ ἡ φέρουσα τὸ νεκρὸν ζεύγος διήλθε τὴν γέφυραν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου τὴν παραπλευρῶς τοῦ κοιμητηρίου κειμένην, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα περιπαθῶς θλιβούσα τὸν Γεώργιον καὶ μειδιῶσα εὐτυχῶς μειδιῶσα, οὐδὲ κὰν τὸ βλέμμα ἐστρέψεν ὅπως ἴδῃ ἔστω καὶ μακρόθεν τὸν περίβολον ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύετο ὑπὸ τὸ ψυχρὸν τοῦ τάφου μακρὸν ὁ τοσοῦτον ἀγαπήσας αὐτὴν Ἀλέξανδρος!...

Β'.

Μετὰ πρεσβὴ εὐδαιμονία καὶ ἤρεμον συζυγικὸν βίον ἐκαρῆν τινὰ πρωῖαν ὁ γαμματοκομιστὴς ἐκόμισεν εἰς τὸν Γεώργιον ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆν, ἐξ Ἰταλικῆς προερχομένην. Ἦ Ἰωάννα ἰδοῦσα τὸν συζυ-

γόν της συναφρωθέντα ἢ μάλλον ταρχαθέντα ἐνῶ ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν, περίεργος δὲ φύσει ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς, ἀρνηθέντος ὅμως τοῦ συζύγου της ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ, ἀλλὰ νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτὴν κρύφα, ὅπερ καὶ ἔπραξε.

Τὸ ῥοδιὸν χρῶμα τῶν παρεῶν της ἀντικατέστησεν ἡ ὀχρότης, τὸ εὐχαρι αὐτῆς μειδίαμα ἐσθῆσθη τῶν χειλέων της, τὴν προτέραν αὐτῆς φαιδρότητα, δραπετεύσασαν ἦδη, ἀνεπλήρωσεν ἡ μάνωσις, ἡ σιωπὴ καὶ ἡ μελαγχολία. Τὴν αἰφνιδίαν δὲ πύστιν εἰς αὐτὴν μεταβολὴν ἔφερεν ἡ ἐξ Ἰταλίας ἐπιστολὴ. Τρέμουσα καὶ μετὰ δακρύων τὴν ἀνέγνωσεν ἡ δύσμοιρος, ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ; Οὐδὲ νὰ παραπονεθῇ πρὸς τὸν Γεώργιον ἐτόλμησεν ἐξ ὑπερηφανείας μάλλον, ἢ φόβου, ἄλλως τε καὶ ἂν τοῦτο ἔπραττε δὲν ἦτο ἄρα τραγὴ ἀπόδειξις ὅτι ἀφῆρεσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συζύγου της; Ἐπροτίμησε τὴν σιωπὴν καὶ τὸν πόνον τῆς ταπεινώσεώς της ἢ τὴν μομφὴν τοῦ συζύγου της.

Τὴν δεσποινίδα Εὐγενίαν Χλωροῦ, ἥτις ἐξ Ἰταλίας ἔγραψε τῷ συζύγῳ της Γεωργίῳ, τὴν ἐγνώριζεν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, διότι αὐτὴ ἀνεχώρησε μετὰ τινος θείας της δεκαπενταετίας οὔσα, καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο φαιδρὸς καὶ ζωηροῦ χαρακτῆρος νεᾶνις, με ἐκπαιστικὸς καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς, με ὑπερήφανον ἀνάστημα καὶ μάγον ἔκφρασαν εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐσκέπτετο καὶ δικαίως ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ σπουδῶν εἰς Ἰταλίαν ὁ Γεώργιος, καθὼ φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγνώρισεν αὐτὴν καὶ ἠγαπήθησαν· πολὺ δὲ μάλλον ἀφοῦ ἡ Εὐγενία Χλωροῦ ἐτύγχανε καὶ ἐξαδέλφη τοῦ πρώην συζύγου της Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἂν ἡ Εὐγενία ἐγνώριζε τὸν μετ' αὐτῆς γάμον τοῦ Γεωργίου.

Ἐν τούτοις ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἡ Ἰωάννα ἔμαθεν τὸν παλαιὸν αὐτὸν τοῦ συζύγου της μετὰ τῆς Εὐγενίας ἔρωτα, ὅστις μετὰ πολυχρόνιον σιωπὴν ἐπανόρχετο διασχίζων ὄρη καὶ θαλάσσας ἵνα ζητήσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν ὄρκων καὶ ὑποσχέσεων, ἃς ὁ Γεώργιος παρεβίασεν ἢ μάλλον εἶπειν ἐλησημόνησε. Τὸ δὲ χεῖριστον ὅτι ἡ πολμηρὰ κόρη ἐν τῇ πρὸς τὸν Γεώργιον ἐπιστολῇ της ἐκτὸς τῶν περιπαθῶν ἐρωτικῶν ἐκφράσεων, τῶν περιγραφῶν παρελθουσῶν ἀναμνήσεών της καὶ τῶν ὀλισθητικῶν πόνων της ἔγραψε καὶ τὴν εἴης περίοδον «Μὴ διστάσῃς νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα, ἀγαπητὴ μου Γεωργίε, ὁ εἶος ὃν ὀνειρεύθημεν ποτὲ ἀμφοτέρω ἐν τοῖς ρεμβασμοῖς τῶν πρώτων ἡμερῶν μας ἐξησφαλίσθη ἦδη. Εἶμαι κάτατος 300,000 φράγκων ἃς ἡ τύχη καὶ ἐγὰρ εἰς δι' ἐνός ἀριθμοῦ τοῦ ἐνταῦθα Ἐθ ν ι κ ρ ὸ Α α χ ε ῖ ο υ ς».

Καὶ ὅμως ἡ δύστηνος Ἰωάννα ἐσώπη!!

Πρῶταν τινὰ τοσοῦτον ἦτο καταβεβλημένη, ὅστε ὁ Γεώργιος πλησιάζας αὐτὴν τὴν ἠρώτησεν ἂν ἠσθάνετο τι, ἡ δὲ Ἰωάννα εὐρούσα κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν

— Εὐχαριστῶ τῷ εἶπε, δὲν αἰσθάνομαι τίποτε ἐν ὄνειρον μόνον φρικώδεις ὄνειρον πρὸ ἡμερῶν με ἐτρόμαξε καὶ ἐξακολουθεῖ ἔτι νὰ με τρομάξῃ.

Ἐὐ Γεώργιος ἀνέπνευσε καὶ μετ' ἀφελείας τῆν ἠρώτησεν

— Καὶ σὲ τρομάζουν τὰ ὄνειρα Ἰωάννα μου;

(ἔπειτα τὸ τέλος)

Α. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Εἰς Λεῦκωμα Κόρης.

Μετὴ δροσολουσμένη χρυσαυγὴ
Ποῦ τρέμουν τ' ἄστρα κ' ἕνα ἕνα σβύνονται,
Καὶ φαίνεται πῶς πέφτουνε στῇ γῇ
Μετὴς δροσιᾶς τῆς σταλαξιαίς, ποῦ χύνονται,

Μετὴ δροσολουσμένη χρυσαυγὴ
Ἐ νειότη καὶ τὰ ὄνειρά της μοιάζουν!
Μετὰ καθ' ἐλπίδα ποῦ στα στήθη ἔγῃ
Δυὸ στίχοι μέσ' στὸ λεύκωμα σταλαξοῦν!

Καὶ ὅταν μέσα σ' ἀπαιρῇ φωτιὰ
Ἐ ἥλιος βγῇ καὶ καίη καὶ φλογίζῃ,
Σὲ κάθε φύλλο μιὰ σταλαγματιὰ
Τῆς χρυσαυγῆς τὰ κάλλη σου θυμίζει.

Ἐτσι, σ' αὐτὰ τὰ φύλλα σκορπιστὰ,
Ἐταν τὰ χρόνια φύγουνε τρεχάτα,
Μιὰ μέρα ἡ καρδιά σου θὰ κυτᾶ
Καὶ θὰ θυμάται τὰ χρυσὰ μας νειάτα.

Ἀθῆνησι, 13 Μαρτίου 1885.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τιμὴ καὶ εὐτυχία [Γ. Α. Βαλαβάνης]. — Μία καλοκαίρινη βραδεία, διήγημα [Περ. Γ. Ραυτοπούλος]. — Δι' ἀμεταμέλειαν, διήγημα [Α. Ἡλιακόπουλος]. — Εἰς λεύκωμα κόρης [Α. Σ. Μάτεσις].

ΤΥΠΟΣ Σ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥ